

1
1.
/

2.
178
192
=

2.
7
178
1.
274
3

1786.

1. Buettner, Lauricus Christophorus: Observationes ex
jure matrimoniali specialim secundum leges Unat-
dinas.
2. Kueber, Fr. Ludovicus: De jure nobilitatis feuda-
militariae constituendi.

1787.

1. Kueber, Fr. Ludovicus: De pictura contumeliosa.
2 Exempl.
2. Mayer, Johannes Tobias: De aberrationibus stellarum
fixarum computandis.

1788.

1. Hallacker, Ernestus Fridericus: Principia juris Romani
de praescriptione criminali, junctis cogitationi-
bus novellis de abrogatione ejus servanda.
2. Kueber, Joannes Ludovicus: De nobilitate car-
ditari. 2 Exempl.

1788

3^{at} Tafinger, Wilhelm Frideric: De fundamento separandi
juris naturalis et philosophice moralis ex distinctione
officiorum in perfecta et imperfecta petendo
quaestio retractata. 2 Smpl

1792.

Hasselberg, Gabriel Petrus: ad ostendendam rationem
professionis juris et dicitur . . . innotat. . .
Tres commentationes de confirmatione Caesarea
pactorum confraternitatis, ab utroque quoque
interest consecutum pars prior.

1793.

1. Rudolph, Franciscus Sebastianus: De jure recipiendi beneficia
imperii aperte sive majora, sive minora, ducante
interregno, serenissimo imperii Rom. provisore
atque consensu statumque imperii hanc competentis.
2. Seiler, Georgius Christianus Historicus: Iudicium prelati
Camerae Imperialis supremae decessus etc. commissi
nisi ad integram causam.

3. Wigand, Justus Henricus: De noxa fasciarum
infantum imprimis quoad genitalia.

1796.

1. Emminghaus, J. Ernest. Benh: Ad audiendam orationem
in aditu professoris juris ordinariae . . . invitatus.
Insuper de mandato tacite ejusque praesentium tacite
sacceptione nonnulla.

2. Gros, Cornelius Henricus: Ad audiendam orationem,
quam pro munere professoris juris publici ordi-
narii . . . rite exequendo . . . habiturus est. . .
invitatus. Praemittuntur Meditationes quaedam de
justo Philosophicae usque in tractando jure Romano.

1797.

Gruendlerus, Cornelius Augustus: Prolocutio de provocatio-
eorumque distinctione in necessarios et voluntarios
orationi professoris juris ordinariae . . . atque
de causa restituenda praemissa

1798.

Gros, Carolus Hieronymus: De ratione pœnœnam forea
dimm.

1807.

Glück, Christianus Hieronymus: De rebitore obsecrato here-
ditatem sibi delatam aut legatum relictum bonis
ejus a creditoribus possessis onittente

1812.

1. Rosshart, Johann Konrad luger Drucy: Ueber die Tendenz
des prätorischen Rechts und über des Verhältniß desselben
zum Civatrechte:

1818

1. Bucher, Carolus: Ad antiendum "de præsentia
juris Romani" orationem . . . in vest. Faust.
Specimen animadversionum in Demitrii Mpiam
quæ in primis Digestorum Titulos mi grauat

Verle.

1818

fragmente.

2. Orthoff, Fidericus: Commentatio juris Romani
de thesauris ad § 39 F. de ver. sig. (II. 1.); p.
- 3 § 10 D. de jure fisci (49. 14.) et. P. un. C. de thesau-
ris (X. 15.).

1771
1772
1773
1774
1775
1776
1777
1778
1779
1780
1781
1782
1783
1784
1785
1786
1787
1788
1789
1790
1791
1792
1793
1794
1795
1796
1797
1798
1799
1800

2

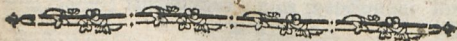
DE
IURE NOBILIIUM
FEUDA MILITARIA
CONSTITUENDI

LECTIONUM
IN ACADEMIA ERLANGENSI
PER SEMESTRE AESTIVUM A. C. MDCCCLXXXVI
A SE INSTITUENDARUM
CAUSA

EXPOSUIT

1786, 2

D. IO. LUDOVICUS KLÜBER

GOETTINGAE
APUD IO. CHRIST. DIETERICH

DE
IURE NOBILITUM
FEUDA MILITARIA
CONSISTENDI

LEITONUM
IN ACADEMIA LEGUM
PRAESIDENTIS INSTITUTIUM
AN INSTITUTUM
CASA

ASSOCIAT
D. JOHANNES KLUBER
CONSISTENS
ANNO DOMINI MDCCLXX

Nobilium causa multa ea que praeclara, tum in aliis regnis *) tum imprimis in imperio nostro, ab antiquis inde temporibus siue confituta esse siue vsu inualuisse atque consuetudine, nemo, arbitrator, rei nostrae gnarus, nisi vindictam illam patiens, quam de contemptoribus sui iureconsultis per omnium rerum occasiones sumit historia, facile negabit. De quo in vniuersum, quia cotidianum fere est argumentum, ideoque aut parum aut nihil novitatis gratiae habiturum, quaedam commemorare non adtinet; quis enim La Roquii, Tiraquelli, Noldenii, quem quidem ex Tiraquello multa descripsisse notat Mauritius, Knipschildii, Matthaei, Riccii, Crameri, Scheidtii, Barthesii de Marmorieres nescit libros? quis Strubii, Schulenburgii, Senkenbergii, Steckii aliorum que curas ignorat? Quibus viris nos ipsi suo cuique nomine amplissimis honorem auctoritatem que praefamur. Quae inter praecipua nobilitatis iura, subdubito paulisper, an postremum omnino occupet locum ius illud constituendi beneficia militaria, vt adeo mirum videri debeat, neminem, quod sciam, eorum, quos laudauimus, eius mentionem iniectisse.

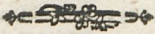
A 2

*) Velut de veteri regno Mexicano perhibetur in the History of America by *Will. Robertson* T. II. 1. 7.

 cisse. Quin vnum nouimus, iuris historiae
 que scientia haud incelebrem, Estorem, qui
 eo vsque procedere non dubitauit, vt data,
 quod dicunt, opera studeret euincere *), quae
 eius rei laudantur exempla, non esse iure veri
 feudi censenda, sed emphyteuseos tantummodo
 aliorumve negotiorum, quae perhibentur feu-
 dis vicina; deinceps vero**), re penitus con-
 siderata, ne, errorem vtcunque correcturus,
 molestiae quid sibi adspargeret, sententiae
 perfugium magis quaerebat, quam parabat, am-
 bigens de statu earum gentium, de quibus ex-
 empla ista narrantur; forte dynastarum olim
 ordini adscriptas fuisse, aut praedia saltem dy-
 nastiae iuribus insignitas comparasse sibi aiebat.
 Sed quicquid eius sit, nos, cum auspicia le-
 ctionum aestiuarum emittere gestiamus, illud
 ius nobilium, de quo nonnunquam adhuc in-
 ter eos ambigitur, qui procliuiiores in partes,
 quam in rectam deprehenduntur, subtili qua-
 dam argumentatione primum, deinde certis re-
 rum argumentis, exemplis denique ipsis iis que
 fat multis firmare pro virium modulo adnite-
 mur.

C A.

 *) In libro : *Auserlesene kleine Schriften* T. I. P. III.
 num. 10. p. 100.

**) *Ibid.* T. III. P. X. num. 6. p. 339.

CAPUT I.

Quis dicatur nobilis. Indoles feudi militaris, item nobilis. Interpretum contentio. Nobilis imper-tiendorum praedii nobilis iurium incapax.

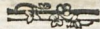
Ne tamen festinantius, quam verendum est, ne nonnullis par visurum sit, rem adgre-diamur, quid nobis nobilium, quid feudorum militarium nomine sit, paucis ante ea indicandum. Etenim, ut omittam, qui nobiles olim vocati sunt *), breui que omnia complectar, eum, qui praerogatiua ciuili ea que hereditaria ita apud nos gaudet, ut medius stet inter illustres atque personas ciuici ordinis, virum *nobilem* dicimus. Quam rationem et ad eos liceat pertrahere, quos comites et barones vel dynastas titulares nuncupat nostra aetas; neque cum b. Hommelio **) ordini cuidam me-

A 3

di.

*) De quo praeter alios vberius exponunt *La Roque* tr. de la Noblesse p. 311. 318. 319. sqq.; *Cramer* de iurib. et praerog. nobilit. auitae p. 60. 85. et seq. *Pfessinger* in *Vitriar.* illustr. L. I. tit. XX. p. 856. seq. *Estor* de ministerial. p. 3. 158. et 320 vsque 416. *Buder* amoenit. iur. feud. p. 101. seq.; *Szruben* obs. I., *Scheidt* vom Adel §. 10. not. m. p. 68. sq.; (*Perill. de Steck*) von dem Geschlechtsadel (L. 1778. 8.) p. 20 vsque 26.

**) Rhaps. quaest. for. T. VI. obs. 399. num. pag. 564. sq.

dioxumo adscribere hos ausim, illud, cum valde dubitem, an firmo profus stet talo in disciplina nostra, quam fingunt, regula, comparatum in classem eius, cui comparatur, non in sequentem esse collocandum, hoc, quoniam leges, quas, non ingenium, sequi est iureconfulti, de ordine quodam intermedio silent, et mores item, ac nihil satis firmi video, quam ob rem accipere nouum hunc rei nostrae expediat ordinem. Quamvis igitur comites vel barones isti hac tituli mutatione maiorem omnino fortiantur honoris gradum eos tamen ideo ordini suo, hoc est nobilitati inferiori, eximi non credo, quod quidem vsu cotidiano, tum inter illustres tum potissimum inter nobiles immediatos, haud difficulter cognoscitur. Itemque si quispiam quaerat, num forte argumento nostro conueniat, eos dumtaxat nobiles dici, qui a militaribus aetatis mediae genus ducunt? negandum est; siquidem ius illud, quod tueri animus est, quamvis singuli eo vtantur vsae que primom sint istae gentes militares, toti tamen ordini tribui fas duco. Quapropter hic de gente nobili, an antiquioris illius instituti, an suffecta, an vero recens creata sit? frustra quaeritur. Deinde, quae est altera pars disputationis nostrae ad praeparationem spectantis. *militare feudum* dicimus, quod propter militiam viro militari olim concedebatur, hodie autem, cui insunt iura praediorum nobilium praecipua, quae nostri verbo nobilitatis realis complecti solent. Vnde consuetudine feudorum recentiori nobile inprimis vocatur feudum militare, nostratibus Rittergut, Ritter-Lehn, Frey-Schild-Lehn, Edel-Lehn

Lehn feu Adelich. Lehn *). Quae enim contra plerosque iuris beneficiarii interpretes ex Cangio disputat doctissimus Hommelius**), omni tempore feudum militis nobile dictum esse, parum idonea videntur: quippe cum omne feudum maiores nonnunquam dixerint nobile, ut a praediis emphyteuticis et censualibus, quae "ignobiliter" possideri aiebant, seiungerent***), ignobiles autem clientelas, quae recentiori demum tempore hodie que reperiuntur†), veluti ciuico aut plebeio ordini tributas, certe nesci-

A 4

*) *Mascov* de iure feud. c. III. §. 24. 36. Möller distinct. feud. c. III. d. 8., *Schilter* instit. iur. feud. c. IX. §. 4. *Haltraus* gloss. v. *Edelleben*, illustr. *Püttmann* obs. iur. feud. c. 36.

**) In libro: *Academ. Reden über Mascov*. cet. facie paginar. 105. et nuper totidem fere verbis in *Rhapf*. obs. 588. n. 31. T. V. p. 372. Quin duobus exemplis, quae ex Cangio adfert vir beatus, plura ex tabulis aetatis mediae, si expediret, addi possent, veluti ex rarissimo *Samuelis Guichenonis* libro, cui titulus *Preuves de l'histoire genealogique de la royale maison de Savoye*, ch. anni 1242. etc. 90., et tabula Henrici VII. imp. ibid. p. 138., item ex gestis abbatum Mediani monasterii apud Edm. *Martene* et *Vrinius* *Durand* T. III. thesauri anecd. p. 1105. et aliis.

***) Vti luculenter constat ex *Molinaeo*, Gallorum Papiniano, ad consuetud. Parisiens. tit. I. §. 15. n. 4. et *Baldo* consil. 353.

†) *Schilter* comment. ad I. F. A. ad rubr. §. 18. seq. et ad cap. 1. §. 23. et cap. 2. §. 96.

nefciuerint, vt proinde male nonnulli soldatam
 inter feuda connumerent, quam merum stipen-
 dium fuiffe ex ipfa descriptione II. F. 10. op-
 pido adparet. Cui rei, cum maxime argumentum
 nostrum attingat interpretum que labore, quos
 mirum, quam torferit, impedita fit magis, quam
 expedita, paullulum lubet immorari. Tollitur
 autem, si quid iudico, controuerfia et incer-
 tum omne ista ea que notissima animaduersione,
 cui innititur nostra explicatio. De qua, vt ma-
 gis pateat, sic velim teneas. Distinctio feudi
 nobilis et ignobilis, quod Schilterus minus
 concinne vocat plebeium, in consuetudinibus
 feudorum occurrit nusquam, vti recte monuit
 Ludolfus Hugo*), ideo que merito ab Hertio
 traductus Feltmannus, qui nonnullas leges feu-
 dales huc minus apte trahit; nec adesse coepit
 ante quam feuda ignobilia inualescerent, hoc
 est, cum homines ciuici et plebei ordinis feu-
 dorum facti essent capaces; neque vero, cum
 adesset, quicquam de ea vere innotuit citius
 quam viri docti, cum disciplinam feudalem
 secundum artis regulas componere tentarent,
 ea vterentur, vt distinctius breuius que loqui
 possent. Serius igitur in vocabulum artis transiit,
 quam nobiles nostri hoc nomine sine
 discrimine vti coepere, cuius rei ante seculum
 decimum quintum pauca admodum occurrunt
 vestigia, vti post alios nuper perill. de Steck
 l. commemor. docuit. Itaque frustra a nonnullis
 quaesitum, fuerintne haec feuda, quae milites,
 quos nobiles hodie dicimus, olim accipiebant
 et, quod addimus, dabant vicissim, feuda no-
 bilia?

*) De statu regionum Germ. P. III. §. 24.

bilia? Immo militaria, quae posthac nobilia dici coeperunt. Quorsum igitur haec disputo? Ut intelligere possint, feudum nobile eo, quod nunc adpellamus, modo olim non adfuisse hodie quae, feudum nostrum siue nobile dicas siue militare, parum interesset. At nondum res confecta est. Enimvero ais, in chartis clientularibus acui medij feudum nobile passim reperitur. Vtique: quid inde? Pergis, cum inficetum esset, feuda nobilia militibus adscribere, quos inter nobiles Germania non collocavit olim, patescit, feudum nobile in tabulis vetustis nihil aliud esse, nisi feudum regale, saltem comiti vel dynastae concessum. At vero duo sunt, quibus contra te vtor. Alterum, quod olim, vt supra dixi, cuncta feuda fuerint nobilia (siefs nobles), cum feuda ignobilia (siefs roturiers) nondum haberentur *), et proinde vox illa *nobile*, si forte adiecta fuerit, rei neque addidisse quicquam neque detraxisse, licet non negauerim feudum tanto magis fuisse nobile, quanto maior fuit dignitas siue dantis siue possidentis; quocirca fuit adposita laudandi gratia, cum praedia emphyteutica et censualia non nisi ignobiliter, vt loqui solebant, possiderentur. Alterum, si feudum nobile idem olim fuisset ac regale, quomodo, quaeso, militi, quem nobilem dicimus, tribui potuisset, quod tamen factum esse indicat locus ex Cangio ab Hommelio productus, feu, quod fere idem est, si

A 5 *nobile*

*) Quod bene nuper monuit doctiss. *Hervé* tomo I. operis amplissimi, qui Lutetiae Paris. anno superiori operarum formis excusus est, cui inscriptum Théorie des matieres féodales et censuelles.

nobile illud a dignitate possidentis, non a re, hoc est feudo, vniuersum esset profectum, quomodo miles capax eius esse potuisset, quem tum temporis nobilium ordini non adscriptum fuisse saepe commemoratum est? Sic certe rem confecisse mihi videor omnem; siue enim Hertii *), qui feuda nobilia interdum notare feuda regalia, re vera autem e vulgo recepta vernaculi sermonis consuetudine descendisse feudum nobile arbitratur, siue Conr. Rittershufii in partitionibus iuris feudalis Estoris que in libro de ministerialibus, qui feudum regale intelligunt, siue Thomae Cragii, in iure feudali, atque Henrici Spelmanni **), siue Ludovici Chantereau le Febure ***), siue Io. Bapt. Chrystinaei ****), siue ducis illius copiarum clientelarium, Rosenthalii,

*) Opusculor. vol. I. de feudo nobili, Sect. III. §. 2.

**) In gloss. archaeol. artic. C. in reformato Normanniae costumario, vbi: *l'heritage noble* est celui a cause du quel le vassall tombe en garde et doit fou et hommage; quae certe omni feudo conueniunt et saltem nostram sententiam confirmant, omne scilicet feudum olim nobile fuisse.

***) In tr. des fiefs, vbi feuda nobilia sic describit: Benefices en vfu - fruit à vie les gens de guerre, qui depuis ont esté appelez *nobles*; cacterum in ea haeret sententia, vt ipsa haec feuda nobilitatem tribuant.

****) Iurispr. heroicae Bruxellis anno superioris seculi LXVI. in forma duodecima euulgatae num. p. 69. art. I. §. 62. et art. IV. §. 12.

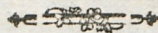
lii, qui nihil certi definire ausus est, aliorumve *) de feudo nobili rimeris doctrinas, semper incertior euades, si cum monumentis aevi mediæ compares. Interim, ut redeam, variae feudi militaris species, a seruitiis potissimum, nominantur, veluti feudum clypei, loricae siue halsbergae, equestre, sagittae, castrense seu stagii, quin ipsum feudum francum, quod haud ambigue naturam sapit beneficii militaris, et aliae. Perfruebantur enim milites, quod notissimum, loco stipendii praedio feudo ve. Neque proinde gratis concedebatur ipsis beneficiorum eiusmodi usus; sed eum in finem clientelas recipiebant, ut, quum dominus iuberet, in militiam proficiscerentur vel ipsi, vel, quod idem erat, per vicarium idoneum. Vocati que hoc modo clientes, vbi ad edictum domini praesto erant clypeis, loricis, equis, sagittis cetero que armorum habitu instructi, vel in castro rem domini tuebantur, pro beneficiis merebant corporibus suis; vnde quoque diversa ista in re clientelari feudorum nomina **). Quae omnia tamen nolumus eo valere, ut vi-

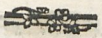
*) Antiquiorum sententias habes apud *Tiraquellum* de nobilitate cap. VII. operum T. I. p. 41. seq. Inter recentiores nominare placet *Hellfeldium*, qui in elem. iur. feud. §. 336. n. o) feudum nobile dicit, cui inhaeret votum in comitiis provincialibus, de quo lectores iudicent.

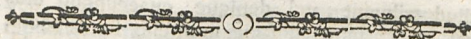
**) *Le Febure* l. c. p. 217. Add. *Alteserra* de originib. feudor. pro morib. Galliae p. 318.

videamur tantum tribuere nobilitati, vt praedia, quae feudali iure largiatur, ipsa hac concessione iura praediorum nobilium adipiscantur. Tantum enim abest, vt hoc adfirmare velimus, vt potius, si quis propria auctoritate eiusmodi quid ausus fuerit, id crimini, cuius poenas luat, dare non dubitemus. Namque dignitas illa praedio ante ea inhaereat necesse est, eam que imperitare, eius, penes quem summa rerum in republica, non priuatorum, est; perinde tamen videtur, an diferte principis voluntate obuenit, an tacite, velut immemoriali praescriptione. In quo sane ingens deprehenditur discrimen inter potestatem imperantis beneficia militaria seu nobilia largiendi, eandem que, qua nobiles gaudent.

 CAPUT II.

*Pugna interpretum de potestate feuda constituendi
 vniuerse imprimis que nobilium. Auctoris sententia.
 Cui non repugnat, ciuitates nonnumquam et monaste-
 ria feudorum militarium dandorum aut esse aut
 fuisse capaces. Argumenta pro nobili-
 bus proposita.*

Si quaeras in vniuersum, quis dare feudum
 possit? non eadem omnium erit virorum
 doctorum responso. Duplicem autem imprimis
 tenebis. Sunt enim, qui a potestate alienan-
 di simpliciter fumant argumentum, inter quos
 Rosenthalium, Huldericum ab Eyben, Stru-
 vium, Cocceium, Rhetium, Beyerum, Hor-
 nium, Buderum, C.F. Hommelium alios que
 deprehendes. Alii contra non nisi nobilibus
 superioris ordinis et aliis, qui superioritate ter-
 ritoriali gaudent, ius feuda concedendi tribuunt,
 vti Möllerus (Dist. IX. cap. VI.) cum iis, quos
 excitat. Vix vnus erit, alter ve, quem nobi-
 lium inferioris ordinis inter feudorum dando-
 rum capaces videas mentionem facere, ita ta-
 men plerumque, vt vel a libera alienandi po-
 testate depromant rationem, vel olim tantum-
 modo id ius nobilium, licet impeditius, adfir-
 mare videantur, vel iis solum gentibus, quibus
 vasalli sunt ab antiquo, nec tamen praeter
 haec exempla vsu atque consuetudine firmata
 illud

illud tribuant, vel denique quaecunque eius rei laudantur exempla, non esse feuda recta, vt loquuntur, perhibeant. Quibus ego quidem, vtpote ab omni adulatione partium que priuatae ve vtilitatis studio alienissimus, vt calculum adiciam, a me impetrare non possum. Etenim quo minus scribendo rei meae cupidus sum, hoc sum ad inuestigandum curiosior. Quum autem animadverterem, vel eos, qui illudius, de quo agitur, non negant, folis fere exemplis adquiescere, neque in his nobilitati omne esse praesidium intelligerem, de rationibus cogitare coepi. Quamuis igitur, scite obseruante Mascouio, vt quis feudum concedere possit, omnino requiratur, vt liberum rerum suarum habeat arbitrium, quod, vti naturalem habet rationem, iure etiam communi (II F. 5.) nititur, praeter illud tamen, cum ex aeui medii ratione inprimis disciplina nostra feudalis repetenda sit, ex fine, ad quem et dantur et habentur feuda, et vsu ipso, satis adparet, non quemlibet feudum constituere potuisse, sed eos tantum, principes praecipue, qui cum seruitiis clientum opus haberent, tum eos vicissim iuuare ac protegere possent. Quorsum nobilibus inferiores referre ipsa vetat rerum gestarum memoria, si feudorum dandorum habiles ab eorumdem capacibus, vt par est, solerter sequebantur. Nec erit, puto, cui exempla, quibus

*) De quo nuper ill. *Biener* libellum solide perscripsit: de ciuibus praesertim Saxonis feudorum equestrium capacibus, L. 1784. Add. Perill. *de Selchow* electa iur. Germanor. publ. et priv. p. 205. §. 32. Homme-

bus intelligitur, ciuitates nonnumquam et monasteria feudorum militarium dandorum aut esse aut fuisse capaces, ob stare videantur. Namque tantum abesse credo, vt haec opinioni meae repugnent, vt valde ego ipsi consentanea esse existimem, cum partim ciuitates et monasteria nobilibus, si non potentiores maiores que dignitate habere, saltem vt plurimum aequiparare debeas, partim ipsa ratio atque finis feudorum, de quo paulo ante dixi, illis aeque conueniat. Sic quidem ciuitates quasdam, veluti Stettinum, ex priuilegio iure nonnulla feuda militaria concedendi gauisus esse, memoriae prodiderunt Alb. Ge. Schwarz in libro bonae frugis plenissimo *), et Senkenbergius, vir rerum nostrarum curiosissimus **). De monasteriis item succurrunt mihi exempla apud West-

Hommelius quidem existimat (Rhapf. obf. 485. et 578.), rusticos non solum feuda constituere posse, sed et ipsa bona rusticorum censitica feuda esse. At vero, cuius pretii sit ista sententia, facile iudicari potest: Legi merentur, quae habet perill. de *Selchow*, l. c. p. 208. §. 32. et in elem. iur. germ. §. 263. ibique cit.

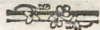
*) Versuch einer Pommersch - vnd Rügianischen Lehn-historie, pag. 299. ad an. 1319. et p. 312. ad an. 1321.

**) In Selectis iur. et histor. Tom. II, pag. 55. add. Hommelii akadem. Reden cet. num. pag. 138. §. IV.

tionibus liberum fere vnice impendere solebant, magnopere indignis; itaque, cum liberalitatis materia non deesset, clientes sibi parare studebant. Alii contra, quibus non tam ampla fortuna vti licebat, (quamuis aequae militaris essent conditionis) vt clientes alere possent, quibus et se sua que defenderent et ad expeditiones, vel ad vindicandum illatas sibi, vel ad inferendum aliis iniurias, vterentur, fauore potentiorum opus habebant, in quorum clientelam se sua que conferrent; hi igitur aut principem, comitem, dynastam aliquem, aut virum suae conditionis potentia atque auctoritate conspicuum ac sibi vicinum adibant, et, vt in vassallorum numero essent, impetrabant. Sic facile constat, qua re potissimum factum sit, vt nobiles nostri seu homines militaris conditionis olim feuda militaria possent constituere. Vt taceam, militum feuda, forte ob frequentiam, tanti olim non fuisse habita, vt ad ea conferenda dignitate aut potentia quadam eminentiori opus fuisset, cum, illa non tam honorem, quam seruitia secum tulisse atque possessoribus dedisse, tenendum sit, vti fere de beneficiis suis loquitur Carolus crassus in constitutione quadam penes Io. Philippum Labbe *); honoris autem, ea vocis potestate, qua olim vtebantur quamque Cangius indicat, impertiendi nobiles omnino fuisse impares, si a dignitate militari recesseris, non est quod dubitemus. Cum igitur feuda militaria tum temporis non tam honorem quam seruitia et maioris securitatis spem

*) P. II. in elogiis historicis regum Franciae. Add. Gundlingii diatr. de feudis vexilli p. 47.

largirentur possessoribus suis, neque adeo quaeri posset, vtrum eiusmodi feudum concedens alicui, qui genere militaris non erat, eo ipso videatur iura militaris generis concedere, profecto nihil satis firmi video, cur hanc ob causam viris illis, qui vere isto genere nati erant militari, potestas feuda militaria conferendi negari queat.

Deinde pro iure nobilium nostrorum feuda militaria concedendi haud incommode argumentum ducere mihi videor ex veteri disciplina militari, quae dici non potest quam arcte olim cum re feudali coniuncta fuerit quantaque utramque intercesserit subinde similitudo*). Quilibet autem cingulo militari praeditus, hoc est miles (Ritter), sine omni discrimine, siue genus siue dignitatem honorem ve civilem consideres, ea et gaudebat et vti solebat facultate, vt alios, qui genere militaribus non essent inferiores ceteris que, quas leges militares imperabant, virtutibus instructi, vicissim dignitate equestri exornare atque milites creare posset. In quo sane dignitas eius, qui novos honores ambiebat, plane non spectabatur; tamquam enim, vt verba magni illius Grotii**) mea facere liceat,

*) *Le Laboureur traité de la Pairie* pag. 278. vnde pauca transcribere non piget: „Aussi les cérémonies de la Chevalerie sont-elles une espèce d'investiture et représentent-elles une manière d'hommage”. Inprimis vero hic laudari meretur liber elegans perinde ac vtilissimus lectu que iucundus, b. *Curnii de la Sainte-Palaye Mémoires sur l'ancienne Chevalerie* (à Paris 1755-1781. 12.) T. I. pag. 66. seq. et alibi, qui hoc ipso tempore nostra cura auctior atque limatior in vernacula prodit.

**) *De iure belli et pacis* lib. I. c. 3. n. 3.

imperium ciuile non desinit esse summum, etiam si princeps prouinciam teneat in feudum, ita nihil prorsus referebat, cuius dignitatis ordinis ve esset ille, qui cingulum militare recipiebat, dummodo saltem militari genere ortus. Hisce ita constitutis mirum videri non debet, virum non nisi militaris conditionis haud raro aliis viris summae dignitatis, vti regibus aliis que principibus, quin subditos principibus suis eorum ve filiis militiam seu equestrem dignitatem tribuisse eos que milites creasse. Sic, vt exemplis vtar, legere meminimus, Bayardum, militem Gallum, qui tanta pollebat virtute, vt suae aetatis homines illud.

Integer vitae sceleris que purus

(Chevalier sans reproche) vno quasi ore ipsius nomini adderent, post proelium Marignense Franciscum I., regem suum, deinde ducem Lotharingiae et fratrem eius, Guisium, qui exercitui, quem Lansquenets adpellabant, praerant, milites creasse *); pariter constat, Henricum II., Gallorum regem, Francisci I. filium, cum adhuc Delphini nomine vteretur, parentis exemplum sequutum atque a mareschallo de Biez a 1536. militari cingulo exornari sese passum esse †); denique, ne patrium id que luculentissimum desit exemplum, Fridericus II., Landgrauius Thuringiae, teste Sagittario, a Friderico de Wangenheim, milite Thuringiae fortissimo, in ordinem militarem receptus est. Hoc modo militaribus exornatum honoribus, quamuis

B 2

am-

*) *Curie de la Sainte - Palaye* 1. comm. T. II. p. 91. seq.

†) *Histoire des hommes illustres*, T. VII. p. 18c.

amplissima vteretur fortuna atque summo loco natus esset, eum, a quo acceperat istos honores, per omnem vitam tamquam parentem siue patronum colere, fas erat, atque is ipsi, plane ut in re feudali vassallus domino suo, et reuerentiam et fidelitatem debebat *). Neque vero ob hanc ipsam causam dissimile est, signum illud inuestiturae, quod inter ritus militiae inaugurales diligentissime custodiebant, e re feudali originem trahere, cum domini, vt vinculum clientelare siue artius redderent siue honore quodam adficerent, vassallum annum viciesimum secundum agentem, quae fuit aetas recipiendis tum feudis tum cingulo militari idonea, aut serius, saepe feudo atque militia simul donarent. Luculentissimum vero pro causa mea testimonium sine dubio cernitur eo, quod et principes et milites singuli potentia atque opibus conspicui aliis militibus pro vassallis vterentur iis que feudi siue praedii loco stipendium conferrent. Quae cum ita essent, quilibet miles, licet militari tantum genere ortus, alios viros eiusdem dignitatis sub suo vexillo pro facultatum modo educere poterat. Immo, si hi, quos educeret, in Germania numerum denarium (zehn Spieße oder Helme wohl erzeugter Leute) aequarent, in Gallia vero minimum viginti quinque essent, a principe maioris dignitatis gradum. Bannerii siue vexillarii (Pannerherr, Chevalier Banneret) impetrabat**). Quod si igitur apud animum reputes

*) Exempla habes in *Muratorii annali d'Italia* Tom. VIII, pag. 117. et in libro *Brantomii* vtilissimo, *Histoire des Duels* p. 185. Add. *Carne de la Sainte - Palaye* l. I. T. I. p. 224.

***) Praeter alios vide sis P. *Honoré de Sainte - Marie* *dissertations sur la Chevalerie* art. II. p. 6. et *La Lande traité du Ban* p. 56.

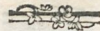
tes partim amplitudinem dignitatis militaris, sane maiorem conditione vassalli, partim similitudinem atque coniunctionem illam, quae utrique intercedebat, fateri te haud ambigue oportebit, potestatem milites nominandi et ius conferendi beneficium militare instituta fuisse valde vicina, quae aut parum aut nihil inter se distarent, quin, si inter se compares, illam hoc videri honorificentio-rem. Etenim quid impedit, quo minus ita meis de causis disputem eam que rem opportune in vtilitatem meam conuertam?

Tum si in rebus similitudine quadam coniunctis e maioribus minora quaedam tutius aliquando licet colligere, praesidium opinioni meae quaero haud contemnendum inde, quod rei nostrae adeo non repugnet, nobilibus interdum esse potestatem ordinis inferioris nobilitatem hominibus ciuici ordinis conferendi. Quam imperatoris munificentia quibusdam datam esse, exemplis constat. Cuius rei, nescio, an memorabilius sit, quam quod adfert Io. Ulrich Christoph. Trefenreuter *); namque edidit codicillos imperatoris, quibus Ioanni Paumgartnero, libero Baroni et vnique posterorum Paumgartnerorum primo genito, dum viueret, vnus liberi Baronis creandi, nobilem singulis bienniis nominandi, tres denique viros bene meritos quotannis decorandi armis insignibus, datur potestas. Pari modo litteris Leopoldi imperatoris, quibus In-

B 3

gel-

*) In Sylloge selectar. observ. iur. germ. obs. X. §. 4. pag. 72. vsque 76. Add. S. Ven. Severi diss. de iure conferendi dignitates in imp. rom. germ. L. 1773. §. XVIII. et *Leben Iohanns Paumgartners*, in *Pauls von Stetten* des iüngern Lebensbeschreibungen zur Erweck. v. Vnterhalt. bürgerl. Tugend, zweite Samml. (Augsb. 1782. 8.) Num. IV.

gelheimii ex antiquissima gente militari oriundi inter liberos S. R. I. Barones a. c1010CLXXX. collocabantur, his simul privilegium nobiles inferioris ordinis nominandi datum est †). Quibus certe intelligitur: si rei nostrae consentaneum est, nobilibus interdum esse potestatem nobilitatem ipsam conferendi, multo magis ei convenire, eosdem, cum liberalitatis materia adfit alia ve opportunitas, vsque frui militia feuda constituendi iure.

Practerea fons ipse, si mores excludas, vnde descendere mihi videtur ius illud nobilium, quaeri debet in iure belli priuati atque armorum: quorum causa imprimis feuda inualuisse supra commemoratum est. Quod ius personis militaribus seu nobilibus olim fuisse, cum non ex imperio ciuili, quod superioritatem territorialem nuncupamus, aestimari solet*), partim legibus, vti sanctione Friderici I. imp. anno c10CLXXXVII. promulgata (apud Meichelbeck. hist. Frif. T. I. p. 2. instr. p. 67.), partim moribus aeuu istius, partim denique innumeris exemplis fati adparet. Nolo fati nota repetere, cum otium mihi fecerint tum alij tum praecipue perill. de Selchow in egregia lucubratione **). Illud vnum addere liceat, ne quis haec

†) Loca quaedam ex tabulis imperatoris exhibent *Ludolf* in catal. priuil. S. R. I. Elector. Princip. et Stat. de non appellando p. 159. et *Riccus* vom landsaefs. Adel p. 302.

*) Quicquid contra *Sincer. Aletophilus* (*Sattler*) in d. vertheid. Beweifs der teutsch. Rstaende Landesh. vor d. sogen. grossen Interregno §. 30.3 qui, ius investendi vafallos inter iura regalia olim fuisse habitum, contendit.

***) De iurib. ex statu ingenuor. in Germ. pend. c. 2. §. 34.

haec miretur, alia multa, quae, si non magis, saltem aequae insignia arbitrantur viri docti, simili iure esse censenda, veluti ius pacta, quae vocant, unionum hereditariarum, confraternitatum, ganebinatum, pacis burgorum et alia eiusmodi ineundi, quin ipsa foedera belli pangendi *) atque ius aperturae sibi stipulandi potestas †), quae omnia nobiles nostros olim vsurpasse ac etiamnum, praeter ultimam, quodammodo vsurpare, norunt omnes.

Denique nostros hoc iure frui, ipsis moribus cognoscitur. Ingenue equidem fateor, feudorum leges tam germanicas quam langobardicas sententiae meae per fugium praebere nullum. Neque vero etiam aduersantur. Silent, quoniam tum temporis, cum sancirentur, res virorum militarium nondum eo peruenerat, ut potentia, honore atque opibus tantopere ceteris ingenuis praefulgerent; namque serius illo iure uti coepere, videlicet ex quo cum Plauto, quanta e quantillis iam sunt facta! liceret ipsis adclamare ††). Et quid est, quam ob rem silentium legum morem nihil renuentium? cum nobiles re vera et vsu gaudeant hoc iure. Inter iureconsultos autem non ambigitur, posse ea omnia iura, quae per modum

B 4 priui-

§. 34. in eius Electis p. 210. vsque 217. Hinc scite admodum perill. *Bochmer* in princ. iur. feud. §. 83. ius feuda militaria constituendi, ait, non nisi eius esse, cui aut habere milites liceat, aut eos saltem in seruitium feudi adducendi facultas competat.

*) Exempla sunt in chartis a. 1330. 1370. et 1315. in Archiv. Landsron, ap. *Gaden* cod. dipl. T. III. num. 108. 224. et ibid. n. 89.

†) Vide sis e. c. Archiv. Landsron. l. I. n. 57.

††) *Senkenberg* prodr. iur. feud. p. 120. §. 5.

priuilegii concedi queunt, etiam immemoria-
 li praescriptione acquiri, ac proinde diuturni-
 tatem temporis et principum patientiam pro
 titulo et consensu esse. Conuenienter enim
 Cicero: "verbisne satis hoc cautum erat?
 minime. Quae res igitur valuit? voluntas;
 quae si tacitis nobis intelligi posset, verbis
 omnino non vteremur". Quid? quod ipsum
 Carolum IV. imp., tamquam Bohemiae regem,
 memini, Theodorico de Porticz ip[s]is tabulis
 †††), quibus eum Baronem regni Bohemiae
 nominat atque insignia Alberti de Leuchtenberg
 confert, pro se et heredibus suis diserte facultatem
 tribuere, "vt in regno suo Boëmie *quin-*
quaginta vassallos instaurare possit et valeat, ita
 vt quilibet talium vassallorum decem sexagenas
 reddituum tytulo vassallatus possideat, et non
 vltra, et sint dicto Theodorico de Porticz et
 eius heredibus ad *fidem, homagium* et obsequia
 more vassallorum fideliter obligati". Et Leo-
 poldus imp. in sanctione quadam *) in gratiam
 nobilitatis immediatae Franconiae nostrae anno
 c1110cLXXXIIX. promulgata potestatem nobilium
 immediatorum, feuda, quae ab imperio tenent,
 aliis suae conditionis conferendi, haud ambi-
 gue agnoscit verbis: *sondern auch — — empfan-*
gen haben — —. At vero haec omnia, lector,
 quae hactenus disputata sunt, vbi lubet, vide-
 re iam licet exemplis confirmata.

CA-

†) Penes *Glassey* in Syll. anecd. P. I. n. 106. p. 170.

*) *General-Expectanz auf die vacirende Ritterschafftliche Leben für die Ritterschafft in Franken*; in d. H. R. R. ohnmittelb. freyer Rittersch. der 6. Ort in Franken Ordn. cet. (1772. 4.) p. 223.

CAPUT III.

*Exempla collatorum a nobilibus feudorum militarium;
in quibus congerendis caute versandum.*

In congerendis diiudicandis que collatorum a nobilibus feudorum militarium exemplis, ne hallucinemur, duplici ratione cauendum est. Altera, ne pro feudis habeamus, quae non nisi emphyteuseos aut bonorum censiticorum nomen merentur; in quo Buderus, vir limati iudicii *) , subinde lapsus est. Altera, ne nobilibus nostris tribuamus, quae Dynastia debentur; quo pertinet e. c. feudum iurisdictionis in ahenarios, quod Sigfridus a Stralenberg, miles, a. 1361. tamquam subfeudum imperii nobilibus de Rathsamhausen concessit: Stralenbergius autem fuit Dynasta **). Quod vero exempla nostra adinet, antiquissima, quod sciam, inuestiturae litteris testata sunt, quae, licet nomina dantium reticens, produxit

B 5

b.

*) Exemplo, quod ex *Iacob Gabr. Wolfi* elem. iur. feud. p. 302. n. (h) adfert in *amoenit. iur. feud.* n. 16. p. 110.

**) Vid. libellus meus, *Versuch über die Gesch. der Gerichtsleben*, p. 95. et 123. et comment. doctiss. de Familia Dynastar. Stralenberg. ex tabb. antiq. illustr. in *Hist. et Comment. Acad. elect. scient. Theod. Palat.* Vol. V. histor. (Mannh. 1783.) num. XI. Plura exempla habes in ch. a. 1331. in *Hundii* Bayerisch. Stammbaum T. I. p. 368.; in ch. a. 1310. ap. *Kremer.* in d. Akad. Beitr. zur Gulch. v. Berg. Gesch. T. I. Cod. prob. p. 17.; in ch. a. 1311. ap. *Guden.* cod. dipl. III. n. 70.; in ch. a. 1323. *ibid.* n. 153.; in ch. a. 1295. *ibid.* p. 1181. et alia, quibus incuria vituperabiles facile decipiuntur.

b. Estor †) de annis 1370. et 1473. *Volprachto Hase* et *Hennen Martorf*, militibus, tributa. Idem l. comm. ex charta a. 1605. narravit, genti nobili *Wolf de Guttenberg* nobiles de Schultetten vassallos fuisse, eidem que genti Hermannum de Calenberg a. 1595. fidem obtulisse feudalem; itemque (ibid. T. III. p. 340. fqq.) probavit, gentem nobilem *Riedeseltorum* immediatam "Johannem Raitzmul Burgkmann zu Alsfelt" ch. a. 1501., nobiles de Rotzmann ch. a. 1685. et nobiles de Lehrbach ch. a. 1615. vassallos inuestivisse; denique fatetur, in principatu *Anhaltino* vassallos nobiles dominorum nobilium reperiri, sibi que ex actis iudicialibus constare, nobili ab *Einsedel*, possessori dynastiae *Seidenbergensis* in *Lusatia*, vassallos nobiles, inter quos nobiles de *Kyau*, existere. Ex chartis vetustis a. 1310. 1292. 1275. 1305. 1318. 1331. 1427. et 1453. apud *Scheidtium* ††) liquet, nobiles de *Rottingen Kniggios*, nobiles de *Schepenstete* *Hammersleuios*, nobiles de *Vorenbolte* *Suderfenios*, nobiles de *Holtbusen* dictos *Berkule*, et de *Kalenberg* *Heinemannos*, nobiles de *Emersleue* *Nendorpios*, nobiles de *Wenden* *Querumos*, nobiles de *Goltorne* nonnullos, et nobiles de *Dorstatt* *Schwicheltios*, vassallos nobiles habuisse. In *Hassia* familias nobiles *Boineburgiorum*, *Malsburgiorum*, *Stockbusiorum*, *Schenckiorum*, *Hundiorum*, *Busseckiorum*, *Rüdebusiorum*, *Windebusiorum*, *Derfchiorum* aliorum que vassallis civici nobilis que ordinis fuisse esse que instructas, testes sunt

†) *Auserles. kleine Schr.* T. I. p. 702. seq.

††) *Mantissa docum.* p. 336. 385. 421. 422. 427. 429. 505. et 506.

funt duumviri doctissimi †). A *Pfraubemiorum* nobili *Wetteraviae* familia *Gernandum de Schwalbach* a. 1594. subfeudum accepisse, adparet ex literis investiturae *). Ex responso quodam apud *Leyferum* (*medit. ad ff. Spec. 447. m. 3.*) constat, nobiles de *Brefau* a *Wartenburgiorum* gente nobili feudum tenere. *Steinbergiorum* familiam nobilem a nobilibus de *Affeberg*, de *Cramm*, et de *Steinberg* lineae *Wispensteinensis*, item nobiles de *Bennigsen* a *Landsbergiis* feuda quaedam possidere, ostendit b. *Struben* (*Rechtl. Bedenken T. II. obf. 142.*) tabulis a. 1751. 1760. 1718. 1727. 1579., qui etiam testatur, nobiles de *Dassel* feuda possidere *Oldershausen* et *Minnigerodensia*. Gens *Donopiorum* nobilis in *Westphalia* sylvam quandam, *Brunerberg* dictam, quae pertinet ad praedium nobile in ciuitate *Blomberg*, *Loffbergiis* nobilibus tamquam feudum dare solet **). *Pflugios* nobiles in terris *Misenensibus*, et *Wangenhemios* in principatu *Gothano* variae dignationis feuda contulisse et forte hodie conferre, perhibent *Buderus* et *Hommelius* ***); atque plura eius modi exempla reperiri in *Saxonia* electorali, potissimum prope *Lippsiam*, accepit a *S. Ven.* et *ill. Seegero*, praepatore quondam meo. Tandem testem voco locupletissimum, *Alb. Ge. Schwartzium*, virum eruditissimum †), qui de seculo *XIII.* scribit, gentes nobiles, qui tum in *Pommerania* sedes locarunt, nonnumquam de praediis, quae a principe eius regionis feudali lege impetrauerant, aliis suae conditionis subfeuda constituisse, eos que deinceps in hac re gentes indigenas imitasse, ex quo sensim praedia sua pariter principi tam-

† *Perill. Gartzert*, vir purpuratus et eximius, in progr. de iure nobilium mediator, subvassallos in seruitium militare olim adducendi dominis, *Gießl. 1781. p. 4.* et *ill. I. A. Hofmann* *Abh von d. vormal. v. heut. Kriegsstaate, T. I. p. 42. n. II.* et in libro *teutische Reichspraxis, T. II. p. 204. n. m.*)

*) In b. *Eberhardi* *Beitr. zur Erlaeut. d. teutschen Rechte* p. I. p. 297.

**) *Westphael. Magazin, B. I. Heft II. (1784.) p. 147*

***) *Ille in amoen. iur. feud p. 109. hic in d. akad. Reden, p. 136.*

†) l. I. §. 149. -- 151. §§. et p. 944 et 1016 **).

tamquam feuda obtulissent; qua re factum esse, ut ibi permulti nobiles subvassallis nobilibus vfi sint, veluti *Borckii* Drossdowiis, Knuteniis, Kettleriis, Locksteteniis, Melliniis, Meissleritiis, Preussiiis, Precheliis, Vsbeckiis et Zastrowiis; *Bugenbagenii* Hagenowiis et Everdiis; *Dewitzii* Hanowiis, Klempzowiis, Precheliis, Süringis et Wegneris; *Eickstedii* Pfuliis et Kötteritiis in marchia media; *Mannzeuffelii* Kriefiis; *Ostii* et *Blücherii* Borentinis; *Kamelii* Flatowiis; *Wedii* Sageris, Lencziis, Vogtiis; *Zozenowii* denique Redeleris. Nolo plura cumulare testimonia ††), ne taedio lectores adficiam. Vnicum tamen liceat adhuc commemorare ex charta admodum recenti, licet antiquius sit; namque ad manus sunt litterae initio superioris seculi datae, quibus eiusdem sit mentio. Videlicet gens nobilis *de Ebersberg*, dicta *de Weybers*, nobilitati Franconiae nostrae immediatae adscripta, tractus cuiusdam, die *Wüstung* Streu dicti, dimidiam alteram nobilibus *de Tann*, qui sunt eiusdem conditionis, alteram ciuitati Fladungenfi (cui datas a 1545. inuestiturae litteras possideo) feudali titulo confert. Entabulas, nisi taedet!

Ich Georg Friedrich von Ebersberg genannt von Weybers auf Gersfeld, Hettenhausen, Haselbach und Weybers etc. Sr. Hochfürstl. Durchl. des regierenden Herrn Marggrafen zu Brandenburg Anspach Baireuth Cammeriunker und Premier Lieutenant bei der Leib Garde zu Pferd, derzeitiger ältester dieses Geschlechts und Stammes, als Lehnherr, bekenne hiermit für mich, meine Erben und Nachkommen, wasmassen der hochfürstl. Fuldaische Geheimde Rath und Obermarschall, Herr Christoph Friederich Freyherr von und zu der Tann mir des mehreren zu erkennen

††) Quae e. c. videri possunt apud Eberhard. l. c. p. 297. seq., Engelbrecht, de iurib. ordinis equestr. in Pomerania p. 55., de Balthasar, Nachr. von d. Landgerichten in Schwed. Pommern T. I. P. 40. sq. et 305. sq., Senkenberg, prim. lin. iur. feud. §. 163. et in diss. de feudis Br. et Luneb. §. 17., Preffinger, Hist. des Hauses, Br. Lüneb. T. I. p. 711. sq. et 724 sq., comitem Franz Ad. de Brandis in des Tyrolischen Adels immer grünenden Ehrengänzel, T. II. p. 93. et 97., et Sagittarium hist. Gothana p. 82. et 119.

kennen gegeben, wie ihm unterm 19. Octobr. 1740. von meinem sel. Vater, weiland Herrn Georg Ludwig von Ebersberg genant von Weybers, als damaligen Seniore Familiae und Lehnherrn, die Anwartschaft auf das Weyberische Stamm und Aelter Leben, die halbe Wüstung Streü genant, so oberhalb Fladungen gelegen, und dormalen Herr Wilhelm Heinrich von und zu der Tann besizet, ertheilet, auch nachhero Anno 1747. den 17. Julii von dem Churmainzischen Cammerherrn und Obristen Herrn Friedrichen Freiherrn von Ebersberg genant von Weybers und Leyen, meinem Oheim, als damaligen Reichs Adelic Weyberischen Geschlechts Aeltesten, confirmiret und ein Lehns Expectanz Brief darüber ausfertiget worden, von Wort zu Wort also lautend:

Ich Ernst Friederich von Ebersberg genant von Weybers und Leyen, auf Gersfeld, Haselbach und Weybers etc. Sr. Churfürstl. Gnaden zu Mainz Cämmerer und Obrister zu Fuß, auch Hochfürstl. Fuldischer Geheimer Rath, der Zeit der Aelteste dieses Geschlechts und Stammes als Lehnherr, bekenne hiermit für mich und meine Erben und Nachkommen, wasmassen der Herr Geheime und Rätter Rath Christoph Friederich Freyherr von und zu der Tann, mir des mehrern zu vernehmen gegeben, wie ihm Anno 1740. den 19. gbris von meinem seligen Bruder, weiland Herrn Georg Ludwig von Ebersberg genant von Weybers als damaligen Seniore unferer Familie und Lehnherrn die Anwartschaft auf das Weyberische Stamm und Aelter Lehn, die halbe Wüstung Streü genant, so oberhalb Fladungen gelegen, und dormalen Herr Otto Engelhard von und zu der Tann besizet, ertheilet, und ein Lehn - Expectanz Brief fol-

folgenden Inhalts darüber ausgefertigt worden, von Wort zu Worten also lautend:

Ich Georg Ludwig von Ebersberg genant von Weybers auf Gersfeld, Haselbach und Weybers, der Zeit der Aelteste dieses Geschlechts und Stammes als Lebnherr bekenne hiermit für mich, meine Erben und Nachkommen: Nachdem bei mir der Reichsfrei Hochwohlgebohrne Herr Christoph Friederich Freiherr von und zu der Tann, auf Ost- und Nordheim, Waldbehrungen, Frankenheim und Birx etc. angesuchet und gebeten, das ich als Senior familiae und Lebnherr über das von Herrn Otto Engelhard von und zu der Tann dermalen innenhabende und von mir ihme und dessen Stamm geliebene Lehn die halbe Wüstung Streu genant (so oberhalb Fladungen gelegen, und darauf E. ehrfamer Rath zu ermeldten Fladungen die andere Helfte besizet, auch darüber ihme Herrn Otto Engelhard von der Tann mein Lehnbrief d. d. Gersfeld den 17ten xbris 1739. ertheilet und ausgefertigt) im Fall derselbe oder sein Herr Sohn Wilhelm Heinrich von und zu der Tann, oder auch über Kurz oder Lang derer Nachkommen ohne männliche Leibes Lehns Erben versterben und dieser Stamm erlöschen, mitbin besagte halbe Wüstung Streu mir oder meinen Nachkommen, dem Aeltesten meiner Familie als denen rechten Lebnherren wiederum heimfallen würde, denselben bedenken, und ihme und seinen männlichen Erben und Nachkommen die Anwartschaft zu verschreiben und zu bewilligen belieben wolte; Und ich dann mit Vorbewusst und vorheriger Einwilligung meines Herrn Bruders, Herrn Ernst Friederichs von Ebersberg genant von Weybers und Leyen, und der dormaligen Vormundschaft über meines seel. iüngsten Herrn Bruders, Herrn

Io-

Johann Christoph Philipps von Ebersberg genant von Weybers hinterlassenen Sohn, Herrn Leopold Ernst Philipp von Ebersberg genant von Weybers, in Betracht auch vorgedachter Freiherr von und zu der Tann, mit denen von der Tann Nordheimer Linie einerlei Stammes ist, in dessen Begehren gewilliget, und ermeldten Herrn Christoph Friederich Freyherrn von und zu der Tann, an oben beschriebener von mir zu Lehn rührender halben Wüstung Streu die Anwarts- und Mitbelehnenschaft zugestanden und verschrieben; Als habedemselben und seinen männlichen Leibes Lehns Erben hierüber diesen Brief ausgefertigt, dergestalt und also, da sich über Kurz oder Lang nach Göttlichem Willen begeben und zutragen würde, daß Eingangs erstermeldtete Herren Otto Engelhard und Wilhelm Heinrich von und zu der Tann, mit Tod abgehen und keine ehelich geborne männliche Leibs Lehns Erben hinterlassen, oder sonsten dieser mit der halben Wüstung Streu von mir belehnte Nordheimer Stamm ausgehen, folglich diese halbe Wüstung Streu mir oder meinen Nachkommen wiederum heimfallen mögte, daß alsdann benannte halbe Wüstung Streu mit allen ihren Zu- und Eingebürungen an oftbesagten Herrn Christoph Friederich Freyherrn von und zu der Tann, oder dessen männliche Leib- und Lehns- Erben, auf eben die Art, wie sie die vorige Belehnung von der Tann von der Familie von Weybers, Inhalt der Lehnbriefe, innen gehabt und benuzet, können und sollen: Hingegen dieselben mir und meinen Erben für den reissigen täglichen Mann- und Pferatedienst alle Jahr auf St. Michaelis Tag zu rechter Erbziñs anderthalbe Gulden je 42. Fränkische Gnaken für einen Gulden gezählet, entrichten und bezahlen, nächstem bei vorkommenden Fällen, da entweder der Senior Familiae und Lehnherr, oder auch der Lehnmann mit Tode abgehen sollte, ermeldete halbe Wüstung Streu wiederum auf das neue empfaben, und nach dem wahren Werth des Lehns je von Hundert Gul-

Gulden 10. fl. entrichten und verlehnrchten, auch von solcher halben Wüstung Streu ohne Lehnherrliches Vorwissen und Bewilligung, nichts versetzen, verkaufen noch verwechseln solle. Zu wahrer Urkund dessen habe ich Eingangs ermeldter von Ebersberg genant von Weyhers mein Adelich angeborenen Insiigel an diesen Lehn Expectantz Brief gehangen, und mich eigenhändig unterschrieben; So geschehen und gegeben zu Gersfeld am 19ten Tag des Monats Octobris 1740.

(L.S.) Georg Ludwig von Ebersberg
genant von Weyhers, Senior
Familiae etc.

mit beygefügter Bitte, das ich als derzeitiger Senior familiae und Lehnherr solthane Lehn Expectantz renoviren, und die gehörige Ausfertigung darüber ihme zukommen zu lassen, belieben mögte.

Wann nun diesem Suchen zu deferiren ich um so weniger Bedenken getragen, als die oben inserirte Lehn Expectantz von meinem seel. Herrn Bruder mit meinem Vorbewußt und guter Bewilligung ertbeilet worden; Als habe ich solthane Lehnanswartschaft alles Inhalts Kraft dieses renovirt und bestätiget, so fort zu wahrer Urkund dessen gegenwärtigen Lehn - Expectantz Brief darüber ausfertigen lassen, und mit meiner eigenhändigen Namens Unterschrift und beigedruckten Adel. angebornen Insiigel corroboriret; So geben und geschehen zu Gersfeld den 17. Julii 1747.

(L.S.) Ernst Friederich von Ebersberg
genant von Weyhers und Leyen
Senior Familiae

dabei mich gebeten, das ich als dermaliger Geschlechts- Aeltester und Lehnherr vorstehende Lehnsexpectantz gleichfalls zu confirmiren nicht entstehen mögte; So habe ich Kraft dieses dem bittlichen Antrag deferiret, solthane Lehnanswartschaft andurch renoviret und gegenwärtige Urkunde darüber unter meiner eigenhändigen Namensunterschrift und vorgedruckten angeborn Adelichen Insiigel ausfertigen lassen. So geschehen Gersfeld den 29 Julii A. 1772.

(L.S.) Georg Friederich von Ebersberg
genant von Weyhers.
Senior Familiae mppr.

Quod

Quod reliquum est, cum in his feudis, quae nobiles concedunt, fidem vassallicam, et ex naturalibus pleuraque, veluti seruitia, si non bellica, saltem quae honori sunt domino, necessitatem iusto tempore petendi investituram, et alia deprehendas, tamquam vera feuda per omnia iure feudali illa esse censenda, vix est, quod moneam. Itaque nihil interest, siue sint data siue oblata, siue in capite, quod aiunt, siue ut subfeuda teneantur; neque minus quaeritur, utrum a nobilibus immediatis concedi possint, an a mediatis? Immo in causis huc pertinentibus iurisdictione feudali recte uti dominos directos nobiles, ostendunt ea, quae habent Schwartzius l. c. p. 954., Struben l. l. p. 550., Senkenberg diss. cit. §. 58. et Ludouici in der Einl. zum Lehns-Proc. c. l. §. 100. Haec fere habui dicere de iure nobilium feuda militaria constituendi. Etenim rem totam, iudices, breuiter cognoscite.

Iam ad VOS me conuerto, GENEROSISSIMI NOBILISSIMI QUE COMMILITONES, quorum causa hoc qualecunque monumentum ardoris erga litteras mei ponere laetor. Venit tempus, o *Carissimi!* quo auspicia lectionum aestiuarum iterum capimus. Velim igitur, hac scriptunculâ VOS certiores fieri, qua potissimum ratione per semet, quod instat, studiis *Vestris* inferuire amorem que Vestrum atque beneuolentiam demereri sim paratus. Praecipiam autem

Hora VII. — VIII. quinis diebus de *iure feudorum* ex perill. Bochmeri vel Mascouii libro;

Hora X. — XI. totidem diebus *ius germanicum priuatum* tradam, secundum praecepta perill. *Selchowii*;

Hora IV. — V. singulis Mercurii, et VII. — VIII. Saturni diebus artem interpretandi leges, *hermeneuticam iuris ciuilis* vocant, ex b. Conradi obseruationum iuris ciuilis vol. I. ostendam;

Denique iis, qui *antiquitates germanicas* ex Treseureutero desiderent, aut examinando vel disputando

exerceri cupiant, non deero. Initium lectionum erit d.
XXVII. April.

Habetis, *Commilitones aeternatissimi*, quibus VOS
volui. Valetate mihi que fauete. Scrib. Erlangae in Uni-
uersitate *literarum Friderico Alexandrina* ipsis idib. April.
C1810CCLXXXVI.

Error typographi.

Pag. 5. lin. 16. et 17. ante verbum: neque, legendum
est: neque enim cum nonnullis nobilitati superiori;
post quae demum sequuntur illa; neque cum b. Hom-
melio cet.

Erlangen, Diss., 1786-1818
X 242 1358

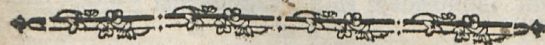

DE
IURE NOBILIUM
FEUDA MILITARIA
CONSTITUENDI

LECTI O N U M
IN ACADEMIA ERLANGENSI
PER SEMESTRE AESTIVUM A. C. MDCCCLXXXVI
A SE INSTITUENDARUM
CAUSA

EXPOSUIT 1786, 2
D. IO. LUDOVICUS KLÜBER

GOETTINGAE
APUD IO. CHRIST. DIETERICH